

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 29 grudnia 2017 r.

Pozycja 294

POSTANOWIENIE z dnia 16 listopada 2017 r. Sygn. akt Ts 181/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Leon Kieres – przewodniczący i sprawozdawca
Mariusz Muszyński
Małgorzata Pyziak-Szafnicka,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 października 2017 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej J.K.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału 13 września 2017 r. (data nadania) J.K. wniósł o stwierdzenie, że pkt 2 (w skardze błędnie określony jako art. 2) wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 10 listopada 1998 r. (sygn. akt K 39/97, OTK ZU nr 6/1998, poz. 99) i pkt 7 (w skardze błędnie określony jako art. 7) wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 11 maja 2007 r. (sygn. akt K 2/07, OTK ZU nr 5/A/2007, poz. 48), są niezgodne z art. 188 pkt 1 Konstytucji.

Zdaniem skarżącego Trybunał, zdefiniowawszy w powyższych orzeczeniach pojęcie współpracy, o której mowa w ustawach lustracyjnych, „przekroczył swoje uprawnienia wynikające z art. 188 pkt 1 Konstytucji RP do orzekania o zgodności ustaw z Konstytucją”. W ten sposób naruszył prawo skarżącego do „sprawiedliwego procesu sądowego, o którym mowa w art. 45 Konstytucji RP”.

Postanowieniem z 11 października 2017 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 18 października 2017 r.) Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) – odmówił nadania dalszego biegu skardze, stwierdziwszy, że nie spełnia ona podstawowych przesłanek określonych w art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz art. 53 ust. 1 pkt 1 i 2 u.o.t.p. TK. Trybunał zauważył, że przedmiotem skargi są akty stosowania prawa, tj. dwa wyroki Trybunału, nie zaś – jak stanowi art. 79 ust. 1 Konstytucji – norma prawna, na podstawie której sąd orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach skarżącego. Konsekwencją błędnego określenia przedmiotu skargi jest natomiast niewłaściwy sposób uzasadnienia naruszenia prawa do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy.

W zażaleniu złożonym 23 października 2017 r. skarżący zakwestionował postanowienie Trybunału w całości. Zarzucił w nim błędne przyjęcie, że w skardze nie określono normy prawnej, na podstawie której zostało wydane ostateczne orzeczenie. Skarżący, tak jak w skardze wskazał, że jest nią „pkt 2 wyroku TK z 10 listopada 1998 r. (sygn. K 39/97, OTK ZU nr 6/1998, poz. 99) i pkt 7 wyroku TK z 2 maja 2007 r. (sygn. K 2/07, OTK ZU nr 5/A/2007 poz. 48)”. Są to – jak podkreślił – „nie dwa wyroki TK, (...) lecz dwie normy prawne umieszczone bezprawnie w pkt 2 i 7 wskazanych wyroków”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

Trybunał stwierdza, że zaskarżone postanowienie jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie podważają podstaw odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Skarżący twierdzi, że przedmiotem złożonej przez niego skargi nie są – jak przyjął Trybunał w zakwestionowanym postanowieniu – dwa wyroki Trybunału, lecz dwie normy prawne „umieszczone” w tych orzeczeniach. Skarżący zatem błędnie utożsamia pojęcie aktu normatywnego, o którym mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji z orzeczeniem Trybunału (czy też jego sentencją). Skarżący wydaje się nie dostrzegać tego, że powyższy przepis ustawy zasadniczej czyni przedmiotem skargi konstytucyjnej wyłącznie akt prawotwórczy, który stanowi źródło norm prawnych o charakterze generalnym i abstrakcyjnym. Tylko taki bowiem akt może stanowić podstawę do wydania przez sąd lub organ administracji publicznej orzeczenia o konstytucyjnych wolnościach lub prawach skarżącego.

W postanowieniu z 11 października 2017 r. Trybunał zasadnie zatem przyjął, że złożona skarga nie spełnia podstawowych wymogów określonych w art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz art. 53 ust. 1 pkt 1 i 2 u.o.t.p. TK i w związku z tym – na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK – prawidłowo odmówił nadania jej dalszego biegu.

Mając powyższe na względzie, Trybunał – na podstawie art. 61 ust. 8 u.o.t.p. TK – nie uwzględnił zażalenia.